

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Indocilitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Aeneas Philo-
sophi di-
citurum.

rum commodorum rationem habeat sive loquere, sive dormias, sive bibas, sive cibum capias, sive legas, scribas, parata semper adsit, ut in faciem insiliat tuam, infesta, importuna, incommoda, nihil nisi fastidio de se concitando idonea. Hinc apud Ciceronem secundo de Oratore, ridicule dicitur de molestissimo juvene, Abige Muscas puer. Hinc Platonius vir Aeneas summa Philosophus integritatis, dum Eucheitem introducit Theophrasti commenta deludentem, qui dicitabat animas relictis humano corpore id genus bruta sectari, eisque inhaerere, quorum opera visa fuerint imitari, ut Hyperbolus quendam impudentia notaret, inquit: Musca item Hyperbolus imitatur, quippe par tui utriusque impudentia.

PERTINACIA. CAP. XXXV.

Iliad. l. 14.

Id est, Atq;
illi musca
sive intra
praeordia
misi. Quae
quamvis de
pelle viri sit
sape repul-
sa, assulsi-
t morsura
tam en.
Musca Beel-
zebub hiero-
glyphicu.

EA tamen improbitas pertinacissima, qua nunquam rebus quietem esse finit, tanti fuit, ut inter praelia deorum gravissimaeque res Poetarum principem Homerum illexerit ad ejus pertinaciam perseverantiam memoria demandandam, Hieroglyphicumque proponendum, quo ferox hostis insultat, neque moram, neque requiem dat ullam, donec vulnus inflixerit, & audacia confidenter ma munus executus fuerit. Ita enim apud eum legitur:

Και οι μύινς ἔειπεν ἐνὶ στήθεσιν ἐνήκεν.
Ἦτε καὶ ἐργαζομένη μάλα περ ἑσσοῦ ἀνδρῶν ἄλοιο
Ἰσχυρά δακτέεν,

Unde etiam Hebraeis Beelzebub demonis nomen, quem aliorum longe principem praedicat, quae Musca est hieroglyphicum, quod D. Hieronymus agnoscit: nunquam enim cessat ille humanam genus modis omnibus infestare, & modo hos, modo illos ad perniciem laqueos tendere, ac omnia quibus nos perdat, vias intentare. Observaverat etiam Eucherius, Muscam in Divinis literis modo pro cacodaemone, modo pro impuro atq; malefico homine, modo pro idololatriae spurcicia ponit, Salomonis citato loco: Musca moritura exterminant olei suavitatem: hoc est, adeo malignum est haec scarum genus, ac perinde Beelzebub, ut vel si moriendum sit, dum aliqua noceat, quippe vel bonum alicujus mores corrumpat, vel virtutem aliquam infringat, se quoque simul perdit pro nihilo habet.

RES GESTA COMINUS. CAP. XXXVI.

Plutarchus in
apophth.
Laconicus.

MUSCA etiam aliquando in Laconum clypeis insigne fuit, quam cum quidam non omnino veram majorem in parva figurasset, objicienti quod latitandi causa id fecisset: Imo, respondit, figuram esse, me tam proximè ad hostes accedere, ut Musca ab eis interfosci possit.

INDOCILITAS. CAP. XXXVII.

Animalia
duo indoci-
lia.

Quinetiam indocilitatis hieroglyphicum est musca: nulum siquidem omnium animantium minus docile existimatur, neque minoris intellectus. In qua sententia est Plutarchus Symposiacón octava decade, duo tantum domestica animalia esse dicens, quae nunquam humano convictu mansuescant, neque tactum admittant, neque consuetudinem, neque ullius rei aut disciplinae communionem: quippe Hirundinem & Muscam, quam semper & indocilem, & feram permanere, uti omnibus patet, asseverat. Videre etiam est in hominibus, eos egregie temerarios & impudentes esse, omniaque audere, qui nulla elegantiori doctrina praediti sunt: contra alios quo peritiores fuerint, eo modestiores verecundioresque esse. Hinc apud Horatium hominem notari videas, qui cum Athenis per annos aliquot libris infenuisset, Romam reverfus sum taciturnior ingrederetur: quippe id contra vulgus sentiens: nam sensus ille ex imperiti vulgi opinione desumptus, cum nimirum intelligat Horatius, probum doctumque virum, esse male eruditum.

Aquam videri popularemque auram illam protinus aspernari. Denique verum est quod Plinius Nepos ait Epistolis, recta ingenia debilitari verecundia, perversa confirmari audacia atque ita quo quis imperitior, eo impudentior atque jactantior evadit, quod Græco etiam axiomate confirmatur, ἀπαξία μὴ ἰσχυρῶς, λογισμὸς δὲ οὐκ ἔστιν ἀπαξία. Imperitia quidem audaciam, eruditum vero rerum examen timiditatem effert. Merito itaque viro torti odiosa Musca, & sapienti tomeritas. Ideoque Hercules eas suo de facello abegisse dicitur, Myodem quem vocabant earum deum imprecatus. In Olympiæ sacro fortium carmine, Tauro, deo eidem, ut ajunt, immolato, nubes earum toto eo agro abire coegebatur. Hunc superius Beelzebubem diximus ex Hieronymo.

CYNICI. CAP. XXXVIII.

IN sacris nostrorum literis habetur Cynomyia mentio non contemnenda: quippe inter Ægypti flagella enumerata. Muscam eam caninam plerique dicunt, adjecta scilicet ad importunitatem canis etiam impudentia. Cynicorum sectam animali huic persimilem dicit Adamantius, qui ad reliquas improbitatis suæ deceptiones, voluptatem etiam & libidinem inter bona summa commemorabant. Nam quod molesti essent contra civiles omnes mores, omnia deridendo, multorum est testimonio manifestum: quod vero & impudentes, vel unius Diogenis improbum facinus indicat, qui vel medio in foro spectante populo, hominem, ut ipse jactabat, plantare non erubescibat. Ita plerique hodie, dum levia quædam publicè reprehendunt, gravissima quæque ipsi sibi permittunt. Apud Eucherium locus animadvertendus est de Cynomyia, quæ non Musca canina, ut quidam putant, Psalmo sit accipienda, sed Musca potius omnimoda: quod si admittatur, non per y Græcam literam scribi debet prima syllaba, sed per æ diphthongum: atque ita dicendum esset pro Cœnomia, Muscarum genus omne.

DE EPHEMERO. CAP. XXXIX.

APud Cimmericum Bosphorum Hypani fluvio, veluti folliculus acinis majores ferente, gignitur Ephemerus, animal quadrupes volatile, quod nos Diarium appellare possumus.

UNIUS DIEI VITA. CAP. XL.

PER hieroglyphicum ejus infantem aliquem, qui non ultra unius diei spatium vitam produxerit, nonnulli significandum censent. Id enim animalis genus ut eruperit è folliculo, in pomeridianum usque diei tempus vivit, & volat, mox descendente sole macrescit & languet: deinde occidente moritur, vita non ultra diem unum prorogata. Eiusdem imbecillitatis est papilio, in grandissima Muscæ speciem, colore albedo, qui ex folliculo bombycis intra suam araneam conditi transformatique erumpit, candidoque exceptus velo, ova, haud ita multo post Papaverum seminibus paulo maiora, edita plura numero: mox intra paucissimarum horarum spatium ab ovis editis emoritur: ex quo formari posset hieroglyphicum, quod indicaret, re bene gesta vitam exhalatam, ut Epaminondam Thebanum, & Leonidam Spartanum fecisse legimus. Ac ne quis commentitium ac fabulosum censeat, quod super Ephemerum auctores tradunt, ut Bombycem prætereamus, quem tota jam Italia domi uniusquisque contueri potest, in Britannis fluvius est, vel, ut nonnulli tradunt, Euripus potius, qui totam terre insulam dividit, utrinque in ripæ marginibus arbores sunt, quæ folliculos ad ovi anferini magnitudinem ferunt: hi certo anni tempore in subjectam aquam decedentes simulac molliu fuerint, aperiuntur, deoque singulis singulæ exclusæ aves abvolant, Pipionibus paulo minores, candore insigni, alisque adeo plumatis, ut alte statim auferantur, neque quo migrent ulli adhuc compertum ajunt.

DE CICADA. CAP. XLI.

UT vero bestialis his finem imponamus, admonet Cicada, quæ continuati soni raucitate molestissima, nos omnino videtur edocere, ut ejus exemplo tædio esse caveamus, tam multa congerentes. Ejus igitur hieroglyphica profecuti, aves jam & volatilia reliqua valere jurebimus.

S s

INI des.